

senere år, og den betyder så meget i det danske samfund, at det ikke er for meget forlangt at sige: Vi må have et samlingsværk, et klassisk samlingsværk, som man så kan opdatere ud fra de følgende år eller hvert andet år. Det har vi ikke, men vi har masser af materiale, byggesten til det. Vi kan derfor lave det, og da jeg selvfølgelig går ud fra, at det laves på en begavet måde, så vil det være et dejligt værktøj.

Fru Birthe Rønn Hornbech var inde på, at vi mangler debat her i landet om disse ting. Det kan jeg nu slet ikke se, men jeg ved, at debatten er vigtig. Men der er den forskel på debatten og oplysningerne, at debatten aldrig kan standse, men oplysninger kan pr. en eller anden dato sætte et punktum for alle hidtidige tal og prognoser og antagelser osv., og det har vi ikke skaffet nogen sinde, og det kunne vi skaffe uden alt for meget møje.

Så er jeg for anden gang i aften, eller i dag i hvert fald, i den situation at kunne anerkende et udtryk fra Dansk Folkeparti i en debat om netop disse emner her, for jeg kunne godt lide fru Aase D. Madsens ord »kendsgerninger«. Det er dem, jeg gerne vil have på bordet, og jeg gentager: Der findes mange, men de skal samles på en hensigtsmæssig, på en begavet måde og en brugbar måde, og det er lige det, vi skal have. Kendsgerninger, dem kan vi ikke få for mange af.

Jeg skal ikke trække tiden ud med at sige andet til de øvrige ordførere, for det er dækket af ting, jeg allerede har sagt, men jeg har et lille forslag til at komme videre. Sidste sætning i vores forslag siger, at statsministeren, men det kunne for den sags skyld også være indenrigsministeren, skulle indkalde repræsentanter for de partier, der stemmer for forslaget, til drøftelse af kommissionens sammensætning og dens kommissorium.

Jeg kunne godt tænke mig, at vi, inden sagen skal til anden behandling, og altså inden udvalget gør sig færdigt, laver en penneprøve. Det er altså ikke noget stort krav. Det er selvfølgelig lidt mere, end hvis man skriver til en minister: Vil ministeren hjælpe det og det parti med at udarbejde en paragraf, der siger det og det. Det kan gå lidt hurtigere. Men vi burde sætte os sammen nogle stykker under ministerens og hendes mange dygtige rådgiveres ledelse og prøve på, om vi kan lave et egnet kommissorium, der kan tilfredsstille mange, herunder ministeren, herunder regeringspartierne.

Jeg vil bede ministeren om at gå i tænkeboks og se, om hun ikke kunne stille lidt arbejdskraft til rådighed, så vi virkelig kunne lave denne prøve, og lykkes det så ikke at lave et kommissorium, som både er forstandigt, og som kan samle et bredt flertal, ja, så har det altså været forgæves, men så er vi én gang for alle værdig med forslag af denne art. Men der er en stor chance for, at forsøget vil lykkes, og så vil der være gjort en god ting for kommende tiders debat og beslutninger i hele dette sagskompleks.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
23) Første behandling af lovforslag nr. L 207: Forslag til lov om tilskud til undervisning i dansk som andetsprog for voksne.
 Af indenrigsministeren (Karen Jespersen).
 (Fremsat 29/2 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Karen J. Klint (S):

Efter at forpligtelsen for danskundervisning for udlændinge er overgået til kommunerne, gjorde en række kommuner sidste år opmærksom på, at de ikke kunne få bevillingen til at hænge sammen til trods for, at der var blevet oprettet en særlig pulje til at afbøde for de kommuner, der har et forholdsmæssigt stort antal udlændinge, hvis undervisning ikke blev dækket ind efter reglerne jf. integrationsloven.

Kommunerne giver danskundervisning efter tre finansieringsmodeller. For det første danskundervisning for personer, der er omfattet af integrationsloven, som finansieres af aktivitets-